

ster vilde have fremsat et Lovforslag som det foreliggende. Nej, det er vore Brødre, vore Søstre og vore Landsmænd, og det er et lidet patriotisk Samfund, som stænger dem ude og henviser dem til Fattigvæsenet eller til de velgørende Kredse, som findes til at tage sig af fattige og syge, og hvor de maa løbe forgæves fra Herodes til Pilatus. Det er saare betegnende, at man i et Par Ministerier har Legater til Hjælp for stakkels syge, fattige og svage Mennesker. Disse Legater skal som alle andre søges, og Antallet af Ansøgningerne løber op i Hundredevis og skal i enkelte Tilfælde, har man sagt mig, løbe op til tusind. Men for at de kan faa deres Andragende frem til det Forum, hvor det skal, skal de have det stemplet med 1 Kr.s Stempel. Det Legat, som Ministeriet raader over, og som er paa 100—200 Kr., giver Staten en Stempelafgift paa 800—1,000 Kr. De fattige, syge bliver eksploiterede paa denne Maade. Det er ganske vanvittigt, og naar jeg taler om det her, er det i det Haab, at der fra Ministrenes Side maa blive foretaget en Ændring af dette Forhold. Maaske ved man det ikke, det maa jeg dog antage.

Til det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), som var inde paa det store Antal af syge i de københavnske Sygekasser, skal jeg — idet jeg for øvrigt henholder mig til, hvad mit Partis Ordfører (Stauning) i sin efter min Opfattelse fortræffelige og yderst saglige Tale fremsatte, samt til det Indlæg, min ærede Partifælle fra Christianshavn (Chr. Hansen) har givet — bemærke, at jeg har haft Lejlighed til i ikke faa Tilfælde her inde i det mørke København at se, hvorledes visse Huse og Kaserner og indenfor dem igen visse Lejligheder fra Aar til Aar har afgivet et meget stort Procenttal syge, navnlig af Lungebetændelse og Tuberkulose, til vore Hospitaller. Stillingen er den, at de, som er disponerede for en eller anden Sygdom, de, der er svagere, og hvis Arbejdsevne ikke staar paa Højde med Elitearbejdernes, de dygtige og kraftige Folk, som er voksede op i Hjem, hvor de har faaet tilstrækkelig Mad, og hvor de er skærmede paa forskellig Maade, disse ulykkelige Folk staar ude paa den yderste Grænse af Arbejderklassen og har meget vanskeligt ved at faa Arbejde i Modgangstider. De maa bo her i disse fattige, usle Kvarterer. Og jeg havde nu rigtignok ventet, at det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), som er den eneste Læge, vi har her i Tinget, og som dog i tidligere Tilfælde — jeg tænker paa Sindsygeanstalten i Saksøbing — har kunnet

lodde dybt og sige: Her er Forhold, der maa bort, havde vendt sig med nogle kraftige, saglige Ytringer mod den Uting, at man her i København fra Sundhedskommissionens Side taaler en Mængde Boliger, som man ikke vilde vove paa noget Gods at byde Jagthundene. Det er en Skandale, at Københavns Politidirektør selv ejer Kaserner og ser gennem Fingre dermed, at Grundejerinteresser betyder mere end fattige, syge, svage Menneskers Interesser. Det er min Overbevisning, at et meget stort Tal af dem, som skæpper op i Sygekasserne med Hensyn til Sygedage, bor i disse Kaserner og fattige Kvarterer. (Rørdam: De er slet ikke Medlemmer af Sygekasserne). Ja, jeg ved nok, at en stor Del af de allerfattigste ikke er Medlemmer af Sygekasserne, men der er dog en hel Del, der er Medlemmer. Det er nemlig utroligt, hvilke Anstrengelser der fra Arbejdernes Side gøres i Retning af at være Medlem af en Sygekasse. Børnene betaler deres Bidrag dertil, de samler deres Drikkepenge og Skillinger sammen, for at Fader kan faa deres Penge og blive staaende i Sygekassen — de ved nok, hvad Sygdom betyder. Der er i det hele taget meget mere i Retning af selvhjulpen Trang hos Arbejderne, end man fra visse Kredse vil indrømme.

Hertil kommer saa endelig, at Arbejdstiden i vore Byer er mere effektiv end ude paa Landet. I denne Efteraarstid, i Vintertiden, som vi gaar i Møde, har de for Eksempel ude paa Landet en kortere Arbejdsdag end i Byerne, gennemgaaende da. En Del af Arbejderne i Byerne har gennem deres Organisation naaet at faa 8—9—9½ Timers Arbejdsdag, men ude paa Landet har man vitterligt nu paa denne Tid og navnlig lidt senere ikke mere end 7—7½—8 Timers Arbejdsdag. Kommer vi længere hen paa Vinteren, er den effektive Arbejdsdag kun oppe paa 6—6½ Time. Her er sket en vældig Forandring, ogsaa takket være det, at Arbejderne i Byerne i saa stort Tal har kunnet organisere sig; og det har indirekte kunnet hjælpe dem derude. Og endelig har de derude den friske Luft; selv om Hytten ikke er saa god, som den skulde være, er det dog intet imod, hvad der er Tilfældet herinde i Byen og i mange Købstæder, hvor Solen faktisk er lukket ude fra Tusinder af almindelige Arbejders Bopæl. Det ærede Medlem fra Christianshavn (Chr. Hansen) sagde, at for nogle Aar tilbage kunde man leje en Lejlighed for 12—14 Kr. om Maaneden, medens Arbejderne nu ofte maatte betale 26—28 Kr. Dette Tal er for lille. Naar der er Tale om